

Cap. VI.

Om Udredelsen af Omkostningerne ved Taxationsforretningerne.

§ 39.

Samtlige Omkostninger — navnlig Diæter og Rejsegodtgjørelser og de med Indvarslingerne forbundne Beføstninger — ved den første Taxationsforretning, blive i Reglen at fordeles imellem begge Parter. Naar imidlertid den ene Part ved den foreløbige Forhandling (§ 24) ikke har budet mindre eller fordret mere, end der ved Taxationsforretningen bestemmes, medens den anden Parts Tilbud har afvejet herfra i en saadan Grad, at det maa erkendes for at have været ubilligt, bør det pålægges denne sidste Part alene at udrede Omkostningerne.

§ 40.

Har Taxationsforretningen været nødvendig ene for at bestemme Pantnaverens Ret med Hensyn til Gaarden, bærer Kongerigets særlige Finantskasse alle Omkostningerne ved samme.

§ 41.

Førlanges Overtaxation, men der ikke ved denne fremkommer et for den Paaklagende fordelagtigere Resultat end ved Taxationsforretningen, har han at bære de med Overtaxationsforretningen forbundne Omkostninger. Bliver derimod den første Taxation forandret til den Paaklagendes Fordeel, skulle Omkostningerne ved Overtaxationsforretningen bæres lige af begge Parter. Er det imidlertid Pantnaveren, der har forlangt Overtaxation, og denne falder gunstigere ud for ham end Taxationen, da bærer Kongerigets særlige Finantskasse Omkostningerne ved Overtaxationen.

§ 42.

I det Tilfælde, som omhandles i § 30, bliver det i et følgende Møde at afgjøre, om den Udeblevne har oplyst tilstrækkelig lovlig Forhindring, eller om det bør pålægges ham at udrede Omkostningerne ved det spildte Møde. Paa lige Maade bliver der i de i § 31 omhandlede Tilfælde at bedømme, om det retteligen kan tilregnes den vedkommende Part, at

han ikke betimeligen har havt de fornødne Oplysninger tilstede, og om det derfor bør pålægges ham at bære de derved forarsagede forøgede Omkostninger. Alle slige Forøgelser af de almindelige Omkostninger, som Noget særligen kan have at udrede, saasom ogsaa den i § 21 omhandlede, blive udenfor den almindelige Beregning af Omkostningerne, hvor der ellers handles om disses Udredelse eller Erstatning.

§ 43.

Trasfalder Bonden efter tilendebragt Taxations- eller Overtaxationsforretning, eller under samme, sin Begjæring om Gaardens Overdragelse til Selveiendom, hvad enten dette sker udtrykkeligen eller derved, at han undlader at foretage, hvad der paaligger ham at iværksætte (§ 37), skal han ikke blot tilsvare alle de Omkostninger ved Forretningen, som endnu maatte være at udrede, men ogsaa være pligtig til at erstatte den anden Part og Pantnaverne saavel de egentlige Omkostninger, de allerede maatte have udredt, som alle andre lovlige Udgifter, der ere forarsagede dem ved den fremsatte Begjæring.

§ 44.

Naar Taxations- eller Overtaxationskommissionen, saaledes som det saavidt muligt bør skee, benytter sin Tilstedeværelse paa et Sted til at taxere flere Gaarde, skulle først de samlede sælles Omkostninger forholdsmæssigen fordeles med Hensyn til de enkelte Gaarde, og derefter særligen bestemmes, hvorledes Omkostningerne for hver Gaard efter de ovenførte Regler blive at udrede.

§ 45.

Taxationskommissionen og Overtaxationskommissionen har, saavidt skee kan, ved sin Kendelse at afgjøre, hvorledes de med Forretningen forbundne Omkostninger ifølge de i det Foregaaende foreskrevne Regler blive at udrede, og Overtaxationskommissionen er berettiget til at berigtige den af Taxationskommissionen heromgivne Bestemmelse. De Omkostninger, som de Paagældende ifølge endelig Kendelse have at udrede, kunne efter lovlig Omgang inddrives hos dem ved Udpantning.